

Nyolc éve vagyunk együtt, Karcsi. Tedd most féltre a kétségeidet, fogjunk össze, hiszen egyet akarunk.

— Csak az utat keressük különbözőképpen, mely a célhoz vezet — felelte Karcsi, barátja lelkesedésére kötekedve.

Laci kissé elszontyolodva nézett Karcsi szemébe, azután előmlött arcán a mosoly. A hatalmas fiú karjába fűzte kezét, és elindultak Kiss Gergely felé.

— Itt a barátom, Orosz Károly — mutatta be a csoport elnökének Karcsit. Majd mi vigyázunk a fiukra, tessék csak nyugodt lenni.

— Köszönöm elvtársak — mondta Kis Gergely mélyen a szemükbe nézve. — Viseljék gondjukat, nagy érték ez mind a kettő: munkásemberek gyermekei.

— Ők karonfogták a két kisdiaókot. Vezették a folyosón, osztályokon keresztül, ki a tágas udvarra, ahol vidáman pattogott a röplabda a háló felett, majd vissza az épületbe. Az emeleti ablakból megmutatták a közelben lévő diákothont is. Ekkor megszólalt a csengő. A hatalmas áradat megindult a díszterem vaskos kétszárnyas ajtaja felé.

KÉKESDI GYULA

Lódi Ferenc

Levél Illyés Gyulához

Az ifjúság nézd, mindig hetyke volt,
az évek száma nálam is húszon,
de nem felejttem soha azt a kort,
s hogy honnét jöttem: örökké tudom.
Nem mondom el az életem Neked,
sok éve annak: kövesül a mult,
s e nemzedék őszintén emberebb:
boldog jövőnk sok éve lángragyúlt.
Nem cincogás az én szavam se már,
se nem patak, mely féllénken csobog.
Népem szavával — érzem — tengerár
morajlik, zúg, mikor tollat fogok.
Tüzes riadót kell itt fújni ma,
nem állhatunk meg, félút a halál.
Hát mért nem serkent harcra Korea
s a cél, amelyért népünk sikraszáll.
E nemzedék tanulni jönne még
mesterfogást az ízes szó terén...
Sürgős idő az, mely toppant feléd:
harc szebb világért: ez a költemény!
Nem frissült még az ezredéveken,
miként ma frissül, lám, a vén világ.

Teremtőkéztől termőföld terem
jóvá tenni a százados hibát.
Egész hazámban hű a tisztelet,
hogy negyvennégyig küzdöttél, de
mondd,
hogy értsük most a tétlenségedet,
most, most, mikor szép, országos a
gond
előbbre vinni ezt a kis hazát,
s nem szóbeszéddel tenni érte csak,
mert bélyeget süt arra majd a vád,
ki harcсорunktól messzi elmarad.
Kimondtam hát, mi nyomta
szívemet,
nem hetykeség fűtötte át szavam.
Az szólhat így, ki tisztel és szeret,
ki tanulna még tőled boldogan.
Én itt lakom a határhoz közel,
és őrszem vagyok a béke felett.
A kombinátról vörös fény lövell,
éjfél körül jár: üdvözöl Szeged.